

ஆதீசபையார் அவ்வளவு தாராளமாகக் கொடுத்தது ஏன்

ஆதி சபையாரை நாம் கண்ணோக்குகையில், பல பண்புகள் நம்மை மிகவும் கவருவதை நாம் காண்கின்றோம். அவர்களின் வைராக்கியம், அவர்களின் விரைவான வளர்ச்சி, எஜமான் மேல் அவர்கள் கொண்டிருந்த நேர்மைத் தன்மை, அப்போஸ்தலருடைய உபதேசத்தைக் கடைப்பிடிப்பதில் அவர்களின் உறுதிப்பாடு மற்றும் பல பண்புகளினால் நாம் கவரப்படுகின்றோம்.

தங்கள் பொருள் உடைமைகள் மீது அவர்கள் காண்பித்த தாராள மனப்பான்மை என்பது மிகவும் பாராட்டத் தக்க பண்புகளில் ஒன்று ஆகும். அவர்கள் முறுமுறுப்புடன் கொடுக்கவில்லை, மற்றும் கட்டாயப்படுத்தப்படவில்லை. கொடுப்பது அவர்களுக்கு பழுவாக்கப்படவில்லை, அல்லது மனிதர்களால் காணப்பட வேண்டும் என்பதற்காக அவர்கள் கொடுக்கவில்லை. அவர்களின் கொடுத்தலில் சுயநல நோக்கம் எதுவும் இல்லை, ஏனெனில் அவர்களின் தாராளத் தன்மையானது ஏவுதல் பெற்ற எழுத்தாளர்களால் மிக உயர்வான சொற்றொடர்களைக் கொண்டு பாராட்டப்பட்டது என்று நாம் அறிகின்றோம். எருசலேமில் இருந்த கிறிஸ்தவர்கள் சொத்துக்களை விற்று, அவைகளின் கிரயத்தை தேவையில் இருந்த எவரொருவருடனும் பகிர்ந்து கொள்ளும்படி கொண்டு வந்தார்கள் (அப். 4:34, 35). பின்னாளில் பவுல், பிலிப்பியர்கள் மற்றும் மக்கெதோனியாவில் இருந்த மற்றவர்களின் பெருந்தன்மையைப் பற்றிப் பிரகாசிக்கும் சொற்றொடர்களில் எடுத்துரைத்தார் (பிலி. 4:14, 15; 2 கொரி. 8:1-4). முதல் நூற்றாண்டுக் கிறிஸ்தவர்களின் பெருந்தன்மையில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை.

மற்றவர்களுடன் சவிசேஷத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டதில் அவர்கள் பெற்ற கோட்பாட்டு ரீதியான வெற்றிக்கு அவர்களின் இந்தக் கொடுத்தல் விஷயமானது ஒரு காரணமாய் இருந்தது. உலகத்திற்குச் சவிசேஷத்தை அறிவித்தல் மற்றும் தேவையில் உள்ள பரிசுத்தவான்களைப் பராமரித்தல் ஆகிய பணிகள் தாராளமாய்க் கொடுக்கும்படி நம்மை அழைக்கின்றன மற்றும் கிறிஸ்தவர்களின் கொடைகள் இப்பணிகளை சாத்தியமுள்ளவைகளாக்குகின்றன.

அவர்கள் தங்கள் கொடுத்தலில் இவ்வளவு தாராளமாய் இருந்தது ஏன்? கொடுப்பதற்காக மக்கள் தங்கள் சொந்த உடைமைகளை விற்றதே தயாராக இருந்தது ஏன்? முதல் நூற்றாண்டின் பெருந்தன்மைக்கான காரணங்கள் பற்றிய ஒரு படிப்பானது இந்த நூற்றாண்டில் சபை, ஏன் தான் கொடுப்பதை அதிக தாராளமாய்க் கொடுப்பதில்லை என்பதை முடிவு செய்வதில் நமக்கு உதவலாம்.

அவர்கள் தங்களையே கொடுத்தார்கள்

அவர்களின் கொடுத்தலுக்கான திறவுகோல் கருத்தொன்று 2 கொரி. 8:5ல் காணப்படுகின்றது: “முன்பு தங்களைத் தாமே கர்த்தருக்கும் ... ஒப்புக் கொடுத்தார்கள்” அவர்கள் உண்மையிலேயே மனம் மாற்றப்பட்டிருந்தார்கள். மனம் மாறுதல் என்றால் ஒருவர் தாம் உள்ளபடி, தாம் பெற்றுள்ள எல்லாவற்றுடனும் தன்னையே கொடுத்தல் என்று அர்த்தப்படுகின்றது என்பதை அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். இவர்கள் சபையின் சாதாரண உறுப்பினர்களாய் மட்டும் இருக்கவில்லை. இது சுய உறுதிப்பாட்டின் விஷயமாய் இருந்தது. “இதோ கர்த்தாவே நான் என்னையே உமக்குத் தருகின்றேன்” என்பதே அவர்களின் எண்ணப் போக்காயிருந்தது. ஒரு நபர் கர்த்தருக்கென்று உண்மையிலேயே மனமாற்றம் அடையும் போது தம் பொருள் உடைமைகளைப் பரிசுத்தப்படுத்துவது என்பது கடினமானதாயிருக்காது. இன்றைய நாட்களில் பலர் கருமித்தனத்துடனும், பொருளாசையுடனும் இருப்பதற்குக் காரணம் அவர்கள் ஒருக்காலும் தங்களையே முழுமையாய்க் கிறிஸ்துவுக்குக் கொடுக்காததேயாகும். மனமாற்றம் என்பது நேரம், திறமை, சுயம் மற்றும் உடைமைகள் ஆகியவற்றைத் தேவனுக்குப் பரிசுத்தப்படுத்துதலில்தான் அடங்கியுள்ளது என்பதை நாம் கற்பது அவசியமாகும்.

அவர்கள் பெருந்தன்மையின் பின்னணியைக் கொண்டிருந்தார்கள்

ஆதிக் கிறிஸ்தவர்கள் பெருந்தன்மைக்கு விளைவிடமாயிருந்த ஒரு சமூகத்திலிருந்து வந்தவர்களாய் இருந்தார்கள். எருசலேமிலிருந்த சபையானது பெருந்தன்மையின் வரலாற்றையுடைய யூதர்களால் ஆனதாயிருந்தது. ஆசரிப்புக் கூடாரத்திற்கும் அதன் பிரதிஷ்டைக்கும் இஸ்ரவேலர்களால் தரப்பட்ட கொடைகளை நினைத்துப் பாருங்கள். ஆலயத்திற்குத் தாவிதின் கொடைகளை, ஆலயத்தைப் பழுது பார்க்கக் கொண்டு வரப்பட்ட கொடைகளை, ஆலயத்தை மறுபடியும் கட்டுவதற்குத் தரப்பட்ட காணிக்கைகளை நினைத்துப் பாருங்கள். பழைய ஏற்பாட்டின் இந்த எடுத்துக்காட்டுகள் நம்மை வெட்கத்திற்குள்ளாக்குகின்றன.

யூதத்துவத்தின் கீழ் யூதர்களின் தசம பாகங்கள், காணிக்கைகள்,

கொடைகள் மற்றும் பலிகள் ஆகியவை நன்கு அறியப்பட்டவைகள் ஆகும். மொத்த காணிக்கைகளானவை அவர்களின் வருமானத்தில் கணிசமான ஒரு பகுதியாக இருந்தது. அவர்கள் கிறிஸ்தவத்திற்கு மனமாற்றப்பட்ட பொழுது, தாராளமாய்க் கொடுப்பதென்பது அவர்களுக்கு இயல்பானதாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். கிறிஸ்துவின் கீழ் இருக்கையில், எவ்வளவு கொடுப்பது என்று அவர்கள் சுயாதீனமாய் முடிவு செய்யலாம் என்பது உண்மையே; ஆனாலும் அவர்கள் தங்களின் இந்த சுயாதீனத்தைப் பொருளாசைக்கு மூடலாகப் பயன்படுத்தவில்லை. அவர்கள் வழக்கமாய்க் கொடுத்ததைப் பார்க்கிலும் குறைவாகக் கொடுத்தார்களா?

இந்தப் பாடக் கருத்தில் இன்னும் அதிகமான போதனை தேவையாயிருக்கின்றது. சபையில் வலியுறுத்தப்படும் பல பாடக் கருத்துக்களைக் காட்டிலும் இதைப் பற்றி வேதாகமத்தில் அதிகம் கூறப்படுகின்றது. சத்தியத்தைத் தெளிவாய் மற்றும் வலியுறுத்தத்துடன் போதிக்கத் தவறுதலானது கிறிஸ்தவப் பெருந்தன்மைக்கான ஒரு நல்ல பின்னணியை உண்டாக்குவதில்லை.

உக்கிராணத்துவத்தின் கொள்கையை அவர்கள் உணர்ந்து கொண்டனர்

முதல் நூற்றாண்டுக் கிறிஸ்தவர்கள் உக்கிராணத்துவத்தின் கொள்கையை உணர்ந்து கொண்டனர். தங்களின் உடைமைகள் தங்களுக்குச் சொந்தமானவைகள் அல்ல என்பதையும் இன்னொருவரின் (தேவனின்) உடைமைகளான அவற்றின் மேல் பராமரிப்புப் பணி செலுத்தும், உக்கிராணக்காரர்களாக மட்டுமே தாங்கள் இருந்தனர் என்பதையும் அவர்கள் புரிந்திருந்தனர். அதை எவ்விதம் கையாண்டோம் என்பதற்குக் கணக்கு ஒப்புவிக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் அறிந்திருந்தனர்; எனவே, அதை அவர்கள் பயன்படுத்தும் வழிமுறையில் ஜாக்கிரதையாய் இருக்க விரும்பினார்கள்.

தெய்வீக உரிமைத்துவத்தைப் பற்றி வேதவசனப் பகுதிகள் பலவற்றில் போதிக்கப்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, யாத். 19:5, “பூமியெல்லாம் என்னுடையது” என்று கூறுகின்றது (உபா. 10:14; சங். 24:1; 1 கொரி. 10:26 ஆகியவை பிற வேதவசனப் பகுதிகள் ஆகும்.) இது போலவே மனித உக்கிராணத்துவ மூலம் போதிக்கப்படுகின்றது. நாம் “தேவனுடைய புற்பல கிருபையுள்ள ஈவுகளைப் பகிர்ந்து கொடுக்கும் நல்ல உக்கிராணக்காரர் போல” (1 பேது. 4:10) இருக்க வேண்டும். நமது சரீரங்கள் கூட நம்முடையதல்லவென்று பவுல் வலியுறுத்தினார் (1 கொரி. 6:19). இன்னொருவருக்குரியதை நாம் பராமரித்துக் கொண்டு மட்டுமே இருக்கின்றோம் என்பதை நாம் உணரும் பொழுது, அதைப் பயன்படுத்துவதில் நிச்சயமாகவே நாம் அதிக ஜாக்கிரதையுள்ளவர்களாய் இருப்போம். அதைப் பயன்படுத்தும் விதம் பற்றி நாம் பதில் கூறியாக வேண்டும்.

தேவனுடைய அன்பிற்குப் பதில்செயலாக அவர்கள் கொடுத்தார்கள்

ஆதி சீஷர்கள் சிலுவையின் நிழலில் வாழ்ந்ததால் அவ்வளவு தாராளமாய்க் கொடுத்தார்கள். அவர்களில் சிலர் கல்வாரியின் காட்சிகளை கண்ணால் கண்ட சாட்சிகளாய் இருந்தனர். அவர்கள் தேவனுடைய அன்பையும், பெருந்தன்மையையும் அதன் உச்சத்தில் கண்டிருந்தனர். தேவன் இவ்வுலகத்தை “மிகவும் அன்புகூர்ந்ததை” அவர்கள் உணர்ந்தனர் மற்றும் அதற்கு அவர்கள் நிரூபணம் பெற்றிருந்தனர், ஏனெனில் “அவர் எப்படிக் கொடுத்தார்” (யோவா. 3:16ஐக் காணவும்) என்பதை அவர்கள் கண்டிருந்தனர். “அவர் முந்தி (அவர்களிடத்தில்) அன்புகூர்ந்தபடியால்” (1 யோவா. 4:19) அவர்கள் தேவனிடத்தில் அன்புகூர்ந்தார்கள், எனவே கொடுப்பது என்பது அவர்களுக்குக் கடினமானதாக இருக்கவில்லை.

முடிவுரை

நாம் கல்வாரியில் இருந்து பல நூற்றாண்டுகள் தள்ளியிருக்கின்றோம், ஆனால் அங்கு வெளியிடப்பட்டது காலத்தால் அழிக்கப்பட முடியாதது ஆகும். இன்றைய நாட்களில் கொடுத்தலில் பெருந்தன்மை குறைவுபடுவதற்குச் சிலுவையின் அர்த்தத்தை மதிக்கத் தவறுவதே மாபெரும் காரணம் ஆகும். தேவன் நமக்காகத் தமது மகனையே கொடுக்குமளவு “இவ்வளவாய் நம்மீது அன்புகூர்ந்தார்” (யோவா. 3:16; எபே. 5:25ஐக் காணவும்). இதை நினைவுகூருதலானது நம் இருதயங்களில் தேவனை நோக்கிய அன்பைப் பெற்றுத்தரும். இந்த அன்பானது தேவன் நம் மீது கொண்ட அன்பில் செய்தது போலவே பெருந்தன்மையினால் வெளிப்படுத்தப்படும்.